

Alvida Larsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 16 medlemmer.

Formanden: Der er nu stillet to forslag om henvisning af lovforslaget til behandling i et udvalg. Afgørelse vil blive truffet i et senere møde.

Den sidste sag på dagsordenen var:

¶ *Eneste behandling af forslag til beslutning af folketinget (af Aksel Møller m. fl.) [om beregning af de i skattekommissionens betænkning indeholdte forslag under forudsætning af skattefradragsrettens bevarelse].*

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 5269).

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Møller): I anledning af, at det er blevet oplyst, at skattekommissionen nu har afsluttet sit arbejde og agter at afgive betænkning om forslag til nye skattelove, forslag, som hviler på skattefradragsrettens ophævelse, ønsker mit parti med det forslag til beslutning, som her er sat til forhandling, at foranledige, at den høje regering lader samtlige de i skattekommissionens betænkning indeholdte forslags virkninger beregne under forudsætning af skattefradragsrettens bevarelse.

Bag dette forslag ligger naturligvis en ængstelse for, at vi skulle blive stillet overfor et grundlag for den fremtidige diskussion om skattelovgivningen, som var ensidigt, byggende alene på den tankegang, at skattefradragsretten ikke længere skulle være et led i vort skattesystem.

Når jeg skal gøre nogle — det vil jeg sige til beroligelse for det høje tings medlemmer — ganske få bemærkninger til motivering af forslaget, vil jeg begynde med at sige, at det ikke er hensigten med dette forslag at lægge op til nogen afstemning hverken om regeringen eller om skattefradragsretten. Det er ikke fremsat udfra noget ønske om at søge den højtærede finansminister stillet overfor det flertal i folketinget, som vil bevare skattefradragsretten, som vi jo ved den højtærede minister ønsker afskaffet. Vi kender hans principielle indstilling til hele dette problem, han har ofte givet udtryk for den. Stillingen er altså for så vidt ganske klar, men så længe der ikke foreligger

noget af den højtærede minister her i tinget fremsat forslag i denne retning, vil der selvfølgelig ikke være nogen anledning til en politisk stillingtagen til den højtærede finansministers ambitioner på dette område, og forslaget til beslutning har altså, som jeg sagde før, alene til formål at sikre den høje rigsdag og offentligheden mod en overrumpling.

Det er jo en gammel erfaring fra alt arbejde i offentlige forsamlinger og fra alle drøftelser i offentligheden i det hele taget, at den, der skriver forslagene, binder forhandlingerne. Vi har allesammen mange bitre — og enkelte af os har måske også mange opmuntrende — erfaringer for, hvorledes en forhandling kan forløbe til fordel for de synspunkter, som først blev nedfældet i et forslag. Denne erfaring motiverer det forslag til beslutning, som her er forelagt. Stilles tinget nemlig overfor et forslag til en ny skattelovgivning, hvis bestemmelser ikke lader sig praktisere med bevarelse af skattefradragsretten, må der, forekommer det mig, gives tinget klar besked herom. Det forekommer mig, at denne klarhed bør tilvejebringes allerede, før der for det høje ting fremsættes et regeringsforslag, bør tilvejebringes allerede, når skattekommissionsbetænkningens anden del stilles til disposition for befolkningen og der kommer til at danne grundlag for drøftelser i aviserne ude omkring, på møder, mand og mand imellem. De beregninger, vi har bedt om, skulle nemlig muliggøre, at en eventuel konflikt mellem flertalsønsker om skattefradragsrettens bevarelse og ministerens ønske om at ophæve den, straks bliver øjensynlig. Ønsket om sådanne beregninger gælder naturligvis såvel statsskatten som kommuneskatten.

Man har i en enkelt indvending, har jeg set, hævdet, at rigsdagen ikke behøver at ængstes for at komme til at stå overfor et ensidigt forhandlingsgrundlag; rigsdagen kan jo afvise forslag, som den ikke synes om, og selvfølgelig har kommissionsindstillingen, selvom det er en flertalsindstilling, ingen bindende virkning overfor rigsdagen. Alt dette er selvfølgelig ganske uomtvisteligt, men reelt rummer denne betragtning ikke hele sandheden. Reelt ved vi, at det skrevne forslag er en vejledning og skulle virke som en vejledning for befolkningen, og rummer det ikke de fyldestgørende oplysninger om virkningerne af forslaget også under hensyntagen til skattefradragsrettens bevarelse, bliver det snarere en vildledning end en vejledning.